

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

תובעים ממך שתצויר בכח הראי' שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב, "אנכי נתן לפניכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה:

ראה עמוד 7

ערב שבת קודש פ' ראה, מבה"ח אלוף
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תפ

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכרון

כ"ק הרה"ג והרה"ח ומקובל רב פעלים
לתורה ולמצות ורבים השיב מעון
ר' לוי יצחק ז"ל

שניאורסאהן

אביו של כ"ק אדמו"ר מה"מ
אשר נאסר והגלה על עבודתו
בהחזקת והפצת היהדות
ונפטר בגלות
ביום כ"ף לחודש מנחם אב
שנת ה'תש"ד

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

תוכן העניינים

ב"ה

3 דבר מלכות

מי נותן את הכה למשיח לנצח במלחמת ה' / משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה

7 זמן הגאולה

"ראה" - את נשיא דורנו / פרשת השבוע באור הגאולה

10 ניצוצות של משיח

סיבת העדר הראי' / קטעים ופתגמים קצרים בעניני גאולה ומשיח

11 "בזכות נשים צדקניות"

ההוראה משתי נשים שהקימו בעצם הגלות את דור הגאולה / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

12 "מביא גאולה לעולם"

בפרק זה אין צורך לחפש ענין הקשור ושייך לגאולה / גאולה ומשיח ב'פ' השבועי במס' אבות

14 כתי"ק - פרסום ראשון

מלמד תינוקות הכי מפורסם / מענה כ"ק אד"ש מה"מ לשאלת המניחים - כ"מ"ח ה'תשד"מ

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חייילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)
 דואר אלקטרוני: ye chy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

מאמר זה
 הוא כולו
 מאת
 הרב
 שמואל
 אריה
 ז"ל
 (ה'תש"ח - ה'תש"ס)
 ונכתב
 בלילה
 ה'תש"ס
 בלילה
 ה'תש"ס

כדור צע צע
 ונא לא
 להאמין
 בה
 תורה
 עד
 שת
 תראה
 אותה
 בלילה
 ה'תש"ס
 בלילה
 ה'תש"ס

מאמר זה
 הוא כולו
 מאת
 הרב
 שמואל
 אריה
 ז"ל
 (ה'תש"ח - ה'תש"ס)
 ונכתב
 בלילה
 ה'תש"ס
 בלילה
 ה'תש"ס

בס"ד.

הוא כולו
 מאת
 הרב
 שמואל
 אריה
 ז"ל
 (ה'תש"ח - ה'תש"ס)
 ונכתב
 בלילה
 ה'תש"ס
 בלילה
 ה'תש"ס

מלמד תינוקות הכי מפורסם

בקשר עם פ' השבוע ולקראת פתיחת שנת הלימודים, הבאנו צילום נדיר ומיוחד ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת אור לכ"ף מר-חשון ה'תשד"מ – על הזהירות בציורים של בהמות וחיות שאינם טהורות (נדפסה בלקוטי שיחות חכ"ה ע' 309 ואילך. המענה נעתק שם בהע' 5)

להלן פענוח המענה שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

אחר התיבות "שאלו כמה מלמדי תינוקות" – כתב כ"ק אד"ש מה"מ: **כבר ענה מלמד תינוקות הכי מפורסם – רש"י (שמיני יא, ב): מראה – החי' שלא תאכלו ובהדגשה (דלכאורה מיותר כיון שהראה כל הנאכלות).**

לאחר-מכן הגיה כ"ק אד"ש מה"מ את הקטע הבא בשאלתם: ההוראה לא בנוגע לציורים דבהמות וחיות טמאות המדוברים בפרשת השבוע (כמו גמלים בפ' חיי שרה) בעת שמציירים עבור התינוקות בכדי להקל לימודם כו'.

והוסיף בכתי"ק:

או כשמעתיקים הסיפור מתנ"ך ומדרז"ל, שאז ה"ז לימוד ופני התורה, כפשוטו.

יתרה מזו – מציירים ארי וכיו"ב, ואין מסתפקים בציור צבי (להזכיר משנה ספ"ה דאבות).

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר זאתם תהיו לי ממלכם כהנים וגוי קדוש" יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

מדור זמן הגאולה מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

מי נותן את הכח למשיח לנצח במלחמת ה'?

כשהרמב"ם מדבר אודות סדר התגלות משיח, הוא מפרט כמה וכמה סימנים • מובן אשר כוונתו שהם יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים • כאשר ילדה קטנה מדליקה נרות שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד שלוחם מלחמת ה', שהוא ינצח!! • משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשל"ה – בלתי מוגה

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר הרמב"ם מדבר אודות סדר התגלות משיח¹, הוא מפרט בזה כמה וכמה סימנים [אשר לא מוצאים במקום אחר שיאמר כל כך הרבה סימנים]:

"יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה" – משיח יהי' כזה שאיננו מתפעל מדמוקרטי, אלא "יכוף כל ישראל", כלומר, משיח לא יעמיד להצבעה האם לנהוג בהתאם לדבר הו"ל² זו הלכה³ או לא, אלא הוא יודע אשר "דבר אלוקינו יקום לעולם"⁴. תחילה יעשה את עבודתו בדרכי נועם ודרכי שלום אך אחר כך "יכוף כל ישראל".

ב. ממשיך הרמב"ם, "וילחם מלחמות ה'":

- 1) הל' מלכים ומלחמותיהם פי"א ה"ד.
- 2) עמוס ח, יב.
- 3) שבת קלח, ב.
- 4) ישעי' מ, ח.

כאשר אומרים "מלחמה" סתם הרי הכוונה למלחמת הארץ, אך כאן קורא הרמב"ם למלחמה זו "מלחמות ה'" – וצריך להבין: מדוע כאן מדייק לומר "מלחמות ה'" (ובפרט שלהלן⁵ לגבי מלחמת גוג מגוג מזכיר רק "מלחמה" סתם)?

והביאור בזה:

הדיוק ב"מלחמת ה'" הוא, שמלחמה זו אינה בגלל שהמשיח מעוניין בשטח זה או אחר, אלא מה שנוגע לו הוא "מלחמת ה'" – מכיון שהקב"ה אמר בברית בין הבתרים⁶ "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ובאופן של "אחוזת עולם"⁷, זאת אומרת, שארץ ישראל לגבולותי מוכרחת להיות אצל היהודים; והיות ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא

- 5) פי"ב ה"ב.
- 6) לך לך טו, יט.
- 7) שם יז, ח.

אסור להחזיר זאת לגוי, משום שהקב"ה אמר שזה שייך ליהודים⁸. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולות' מוכרחת להיות בידי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לגוי – עוד עוברים בזה על הלאו ד"לא תחנם"⁹, שאסור לתת לגוי חני' בארץ. אין-הכי-נמי שהוזהרנו "אל תתגרה בגוי קטן"¹⁰, על-אחת-כמה-וכמה בגוי גדול; ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שלוש שבועות וכו' שלא יעלו בחומה"¹¹ – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר ביד ישראל אסור לתת ממנה לגוי משום "לא תחנם", ובמילא – לא שייך הענין של "שלוש שבועות" וכו', כי אותן ג' שבועות אינן יכולות לבטל לאו (ד"לא תחנם").

ומה שלפני עשר שנים לא הי' המצב כך – כי אז עדיין לא נתברר שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה אשר ארץ ישראל תהי' ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה שהיא תהי' ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום "לא תחנם"!

כשהקב"ה נתן את ירושלים, חברון, טבר'י, צפת וכו' ליהודים – אסור לתת אותם לגוי!

[באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד "דבר הוי' זו הלכה" היא דבר אסור (שבעצם הרי זו מרידה ב"דבר הוי' זו הלכה"; אמנם ב"ז'דגון" זה מכונה "הייבן א האנט"¹², אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מרידה ב"דבר הוי' זו

(8) וראה בראשית א, א בפרש"י: "כל הארץ של הקב"ה היא... ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

(9) ואתחנן ז, ב. פרש"י עה"פ. ע"ז כ, רע"א. רמב"ם משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!.

(10) ראה פסחים ק"א, א.

(11) כתובות ק"א, א.

(12) = הרמת יד.

הלכה¹³!) – יתבוננו עד היכן זה מתדרדר: אותו אחד הרושם גויים בתוך יהודים ואומר שזהו "הישג דתי", הוא גם אומר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בשלום!... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלף ערבים ולא יותר מאשר (להבדיל) מאה יהודים¹⁴! ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו'; הרי בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) רצו הערבים לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום "מה יאמרו הגויים", והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו' כדי שיוכלו להסתדר ושתהי' להם חני' בארץ – היפך הלאו של "לא תחנם", ולאחרי כל זה הוא אומר שזהו "הישג דתי!"

וזה מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר, ומאחר שהקב"ה נתן זאת ליהודים ו"דבר אלוקינו יקום לעולם" – במילא, כל מה שנכלל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאר אצל יהודים, וחל על זה הלאו ד"לא תחנם"¹⁵!

ומה שמחוץ לגבולות א"י אין על זה הלאו ד"לא תחנם", ואם מוכרחים היכן שהוא

(13) וראה שיחת אחש"פ ה'תשל"ד ("יחי המלך" שו ע' 11 ואילך) שגם אלו הנמנעים מהצבעה (אודות החוק "מיהו יהודי") ומתנהגים באופן ד"כבשו פניהם בקרקע" (סנהדרין יט, סע"א) – הרי בזה הם נותנים יד לאלו הלוחמים נגד "דבר הוי' זו הלכה".

(14) ראה שיחת ש"פ בא ה'תשל"ו ("יחי המלך" שמז ע' 17): "זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-בשעה (שנפעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!".

(15) ולהעיר מהשקט"ט מהם גבולות ארץ ישראל (ראה אנציקלופדיה תלמודית ערך א"י).

וזהו "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם" – היינו, שכאשר לימוד התורה שלו הוא באופן שניכר שזוהי תורתו של הקב"ה, "בשם אומרו", הרי הוא ממשך גילוי אלקות בעולם, ועי"ז "מביא גאולה לעולם" – תמורת הגלות להעלם והסתר העולם.

וממשיך במשנה - "שנאמר ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי": "אסתר" מרמז על העלם והסתר דאלקות במציאות העולם, כמארז"ל (חולין קלט, ב) "אסתר מן התורה מנין שנאמר ואנכי הנסתר אסתר פני ביום ההוא".

ו"מרדכי" קאי על כאו"א מישראל - "עם מרדכי", מכיון שהנהגתו היא בדוגמת הנהגתו של מרדכי, אשר "לא יכרע ולא ישתחוה".

וזהו מ"ש "ותאמר אסתר למלך (מלכו של עולם, שאחרית וראשית שלו) בשם מרדכי" - שע"י עבודתם של בני"י, "עם מרדכי", שעומדים על כל עניני התורה ומצוותי' בתוקף המתאים ד"לא יכרע ולא ישתחוה, מתבטל ההעלם וההסתר שבמציאות העולם, ונמשך גילוי אלקות - "מלכו של עולם" - בעולם כולו.

והדיוק הוא - "ותאמר אסתר למלך גו'", היינו שההסתר גופא [אומר למלך, מלכו של עולם] נהפך לקדושה, ועי"ז נפעל הענין דיתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

ג. הביאור בקושייתו של ה"בן עשר למשנה" - מכיון שכבר אמר דבר בשם אומרו כמה פעמים - מדוע עדיין לא נגאלו כל בני"י מהגלות, הרי "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם":

מכיון שהתנא מביא ראי' לדבר, "שנאמר ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי" - הרי בידעו את פרטי הדברים בקשר לגאולת פורים, סרה קושייתו:

לכל לראש - הרי מאז ש"ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי" עד לענין הגאולה, לקח משך זמן רב, כי - המאורע ד"ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי" הי' משך זמן רב לפני גזירת המן, וגאולת פורים היתה ריבוי זמן לאחרי זה - כאשר קראו ב"ספר הזכרונות" וימצא כתוב כך וכך, וכתוצאה מזה השתלשלו הענינים עד לגאולת פורים.

ועוד - וגם זה עיקר: גאולת פורים לא היתה גאולה אמיתית ושלמה, שהרי גם לאחרי גאולת פורים - "אכתי עבדי אחשורוש אנן!"...

ד. והנה, מובן ופשוט שאי אפשר לסיים את ההתוועדות הקשורה עם ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז עם הענין ד"אכתי עבדי אחשורוש אנן"...

ולכן מסיימים במ"ש בסוף הפרק - "ואומר ה' ימלוך לעולם ועד", שענין זה יקויים בפועל ובגלוי - בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ בלק, י"ד תמוז תשמ"ג - בלתי מוגה)

מוקדש ל"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלמה יתיכף ומיד ממש

בפרק זה אין צורך לחפש ענין הקשור ושייך לגאולה

א. בשבת זו לומדים בפרקי אבות - פרק שישי. ובפרק זה אין צורך לחפש ענין הקשור ושייך לגאולה, מכיון שישנה משנה מפורשת שבה מוזכר ענין הגאולה: "הא למדת, כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם" (משנה ו').

כאשר ה"בן עשר למשנה" לומד פסקא זו - מתעוררת אצלו קושיא עצומה: זה כבר ריבוי פעמים שאמר עניני תורה בשם אומרו - בשמו של ה"מלמד". ומכיון ש"כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם" - כיצד יתכן שלאחרי כל זה נמצאים עדיין בחשכת הגלות!... [.] ב. ויש להוסיף בזה - בפנימיות הענינים:

"האומר דבר בשם אומרו" - קאי על הקב"ה, "נותן התורה", שהוא זה שאמר ונתן את כל עניני התורה - "אחת דיבר אלקים גוי". וזהו "האומר דבר בשם אומרו" - שכאשר יהודי לומד תורה צריך להיות ניכר בלימודו שזוהי תורתו של הקב"ה - "בשם אומרו".

ודוקא באופן כזה הלימוד הוא כדבעי - כאשר ניכר שהוא קשור עם "נותן התורה", ולולי זאת - נעשה לו היפך "סם חיים" ח"ו.

כלומר: כאשר מדובר אודות יהודי שנמצא בדרגא נעלית ביותר בלימוד התורה, שכבר למד את כל התורה כולה, ועד כדי כך שהתורה נעשתה "תורה דילי" [שכן "רב שמחל על כבודו כבודו מחול" (קידושין לב, סע"א ואילך)], כי אע"פ שכבודו הוא "כבוד התורה", וא"כ, כיצד ביכלתו למחול על כבוד התורה - אלא זהו מפני שלאחרי ש"למדה גרסה היא נקראת תורתו"], ועד כדי כך - שהקב"ה בעצמו אומר "נצחוני בני נצחוני", וא"כ, יכול לחשוב ששוב אין צורך לומר זאת "בשם אומרו" (בשמו של הקב"ה), מכיון שזוהי "תורתו". ועל זה מדגיש התנא באומרו "כל האומר דבר בשם אומרו", שבכל דרגא ודרגא, גם בדרגא הכי נעלית, מוכרח להיות הלימוד באופן ד"האומר דבר בשם אומרו".

וממשיך במשנה - "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם":

"עולם" הוא מלשון העלם והסתר, היינו, שמציאות האלקות היא בהעלם והסתר, שהרי במציאות העולם לא רואים אלקות בגלוי. ועד שארז"ל שמ"ש "נעשה אדם", לשון רבים, הרי זה כדי ש"הרוצה לטעות יטעה" [ולכן, כאשר חכמי ישראל תירגמו את התורה לתלמי המלך, היו צריכים לשנות זאת, וכן שינו מ"ש "בראשית ברא אלקים" וכתבו "אלקים ברא בראשית", כדי לשלול נתינת מקום שישנה מציאות שקדמה כו' - עד כדי כך גדול ההעלם וההסתר שמצד מציאות העולם]. ומובן שמעמד ומצב זה הוא ענין של גלות.

"לתקוע" גויים - זה יכול להיות בסיני, אבל לא בארץ ישראל.

ג. וממשיך הרמב"ם - וינצח:

כלומר, אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אזי אין צורך אפילו ללחום, אלא מנצחים בדרך ממילא - "תפול עליהם אימתה ופחד"16, שכן כך אמר הקב"ה בברית בין הבתרים; וכמו שנאמר17 "אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בנציגים בכנסת, אבל) ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" - אם רק ישנו "ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" אזי "יעננו ביום קראנו"18.

וגם הגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים שבועה - עם היות שיש בזה ענין ה"שיתוף" כי בשעת מעשה הם אוחזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו' - אבל ביחד עם זה הם אוחזים גם את הפסוק "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר", כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמת!

ד. וממשיך הרמב"ם - "ובנה מקדש במקומו":

אפילו אם ה' ילחם מלחמות ה'" וינצח, עדיין אין זו ראי' שזהו משיח והגאולה כבר הגיעה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יהודים, הצלה של שטח באה"ק, אך עדיין לא הגאולה;

- וכפי שהרמב"ם אומר19 שעל אדמת ארץ ישראל צריכים תמיד להיות יהודים, ולא ה' מעולם זמן שלא היו יהודים בא"י. והרוגצ'ובר מבאר הטעם לזה20: מכיון שבעם

16 בשלח טו, טז.

17 תהלים כ, ח.

18 שם, י.

19 סהמ"צ מ"ע קנג.

20 צפ"נ הוריות ו, ב.

ישראל צריכים להיות י"ב שבטים, שזה דוקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, ומאחר שחלוקת מנשה ואפרים תלוי בענין חלוקת הארץ - כי בנוגע לענין זה החשיבו לב' שבטים - נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באה"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת א"י, בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים -

במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" - לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יח' את חייו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון - זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו"21.

ה. ממשיך הרמב"ם, "וקבץ נדחי ישראל":

רק לאחר שמשיח "בנה מקדש במקומו" יהי' קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה.

כך פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומובן שכונתו אשר כל ענינים אלה

21 להעיר מקונטרס "בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" - דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולא ידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? - ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני' ושכינה עמהו מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים. בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני') לירושלים". וראה שם בהע' 38.

ההוראה משתי נשים שהקימו בעוצם הגלות את דור הגאולה

ב”ה, ז’ אדר, ה’תשכ”ג
ברוקלין, ניו.

לתלמידות הסמינריון ”בית רבקה” ה’ עליהן תהיינה
ברכה ושלוש!

בנועם קבלתי פ”ש על ידי חבר-ההנהלה מהתקדמות הסמינריון, ותקותי שההתקדמות תתמיד בקצב הולך ומוסיף, כצווי חכמינו זכרונם לברכה – מעלין בקודש.

וביום זה, יום הולדת את משה רבינו, בודאי ש מהראוי להתבונן, כי לידתו והצלחתו והיננו של מושיעין של ישראל באו לו עקב התמסרותן של שתי נשים בישראל, אם ובת – יוכבד אמו ומרים אהותו. ובה בשעה שגזירות פרעה הגיעו לשיא קושי השעבוד עד שגרמו לנפילת רוח והסתייגות אפילו בין ארזי הלבנון שבדור, אף על פי כן לא נפלו ברוחן שתי נשים אלו, האם והבת, ”המילדות העבריות”, ואדרבה המשיכו בעבודתן במסירות נפש ממש להחיות את הילדים, ובעוצם הגלות הקימו דור הגאולה. ולא רק על הנשים האצילו מרוחן ואמץ לבן, אלא גם על האנשים, עד שזכו שעל ידן יבוא מושיעין של ישראל להוציא את עם בני ישראל משעבוד לגאולה.

והוא הדבר בדורות האחרונים של הגלות המר הזה, ובפרט בדורנו זה, אותו התפקיד ואותה האחריות והזכות שעלו בגורלן של הנשים שבגלות הראשון הם נחלת הנשים שבגלות זה האחרון, כמו שהדגיש תכופות כ”ק מו”ח אדמו”ר בכתב ובעל פה. ובשנת סגולה זו, שנת מלאת ג’ יובלות להסתלקותו של רבנו הזקן, בעל התניא והשולחן ערוך ומייסד תנועת ה”ב”ד שיטתה ואורח חייו, יש לזכור ולהתרשם גם מהשפעתה הגדולה של אמו של בעל היובל, היא הרבנית רבקה, על חינוכו של אדמו”ר הזקן, כמתואר באריכות בספר הזכרונות לכ”ק מו”ח אדמו”ר.

(ממכתב ז’ אדר ה’תשכ”ג – אג”ק כ”ק אדמו”ר מה”מ שליט”א חכ”ב ע’ תכד)

המדור מוקדש לע”נ האשה מרת **רבקה** בת הרה”ת ר’ **צבי** ע”ה – נלב”ע ביום כ”ט תמוז ה’תשס”ב י”ה”ר שיקיים היעוד ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והיא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה”ת ר’ **שמואל** שי’ והרה”ת ר’ **יעקב** שי’ **שפריצער**

יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי’ למטה מעשרה טפחים.

ו. אך התחלת כל הסימנים הוא – ”הוגה בתורה . . כדוד אביו”.

משיח יהי’ בשר ודם, ”מבית דוד”, אשר יהי’ תחילה ”הוגה בתורה . . כדוד אביו”, הוא ילמד תורה כמו ”בטלנישער איד”, כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי – שר הצבא – למלחמה.

דלכאורה צריך להבין: הרי דוד ה’ מלך, אם כן ה’ עליו לשבת ב”מפקדה הראשית” (”העד-קווארטער”ס” כמו שקוראים לזה כאן), ולערוך תוכניות וכו’? אף על פי כן, כאשר יואב יצא למלחמה ה’ דוד עסוק בלימוד התורה, ”לטהר אשה לבעלה”²², שכאשר הגיעה יהודי’ עני’ לשאול האם היא טהורה לבעלה, הוא עזב את כל עניניו ועיין בספרים וכו’, כדי לפסוק הלכה האם היא טהורה לבעלה או לא!

אע”פ שישנו גם הרמז ב”לטהר אשה לבעלה” שקאי על לטהר כנסת-ישראל להקב”ה – בכל זאת ישנו גם הפירוש **כפשוטו**: שכאשר הגיעה אשה לשאול האם היא עסק בזה בעצמו, למרות שהי’ יכול לשלח לרב, לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ”כ עסק בזה בעצמו – כזה דבר יקר לתת למישהו

(22 ברכות ד, א.)

(23 נשא ה, כח.)

(24 צפני’ ג, ט.)

(25 עובדי’ בסופו.)

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר’ **יוסף ארי’ לב** בן **משה באר** ע”ה ולעילוי נשמת אשתו מרת **חשא** בת **נטע אורי** ע”ה **זיסק** י”ה”ר שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה ולזכות כל משפחת **זיסק** שיחיו – לברכות עד בלי די

סיבת העדר הראי'

כאשר יהודי בא וטוען שאינו רואה ואינו מרגיש שע"י עבודתו יכול הוא להביא את הגאולה – אומרים לו: משל¹ למה הדבר דומה – לחכמים היושבים בעגלה ועוסקים בשקו"ט בענין שכלי, הנה אע"פ שבעל-העגלה חושב אודות פרנסתו ולכן מריץ את הסוסים, והסוסים חושבים אודות התבן ולכן הם רצים – אין מחשבת הסוס אודות התבן (ומחשבת הבעל-עגלה אודות פרנסתו) משנה מאומה בנוגע לדבר שכל שבו עוסקים החכמים היושבים בעגלה (למרות שהחכמים זקוקים לבעל-עגלה ולסוסים כדי שיוכלו להגיע למחוז חפצם)!

[. .] ולכן, אע"פ שאינו רואה ומרגיש שעבודתו פועלת ומביאה את ענין הגאולה – אין זה גורע מאומה מאמיתית הדבר וידעתו ע"י הנה"א, ולכן אומרים לו שהיות שהוא מאמין בדבר, שהרי כל ישראל הם "מאמינים בני מאמינים"² [. .] הנה סוכ"ס יבוא הדבר גם באופן של ידיעה והרגשה.

(משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

היכן ה"ויאר לנו"?

כל ההסברים, שיש את עצמות ומהות, והצמצום אינו מסתיר, ושאין שום שינויים, "ניטא דאָס, ניטאָ יעניץ" ... – הם כולם אמנם הסברים בתורת אמת, אבל צריכים (כפי שהוא אומר בלקו"ת השבועי³) את ה"ויאר ה' פניו אליך"⁴, "אל-ה' ויאר לנו"⁵, צריך להיות לנו אור, והיות שבני ישראל נמצאים נשמות בגופים צריכים לראות את האור בעיני בשר, וכיון שהנשמה נמצאת בגוף היא יכולה לראות את האור רק ע"י העיני בשר של הגוף!

והכוונה בפשטות ב"ויאר לנו", כפי שרואה זאת הנשמה בגוף בעיני בשר, היא – שיש לנו אור בפשטות, הרחבה בפשטות בגשמיות וברוחניות, מנוחת הנפש ומנוחת הגוף וכו'.

זועקים בני ישראל – היכן ה"ויאר לנו"?! אין שום הסברה מדוע לאחרי כל הגלות אין לנו את ה"ויאר לנו"!

[. .] כאן לא נוגעים כל הקושיות, אלא הפועל ממש – שרוצים את "משיח נא"!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(1) ראה סה"מ תרפ"ח ס"ע רא.

(2) ראה שבת צז, א.

(3) לב, ב.

(4) נשא ו, כה.

(5) תהלים קיח, כז.

"ראה" - את נשיא דורנו

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"

א. "ראה" מלמד יהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של ראי'. ובלשון הירושלמי עה"פ בתהילים² [שאמרו היום] "אך בצלם יתהלך איש": "כל האומר שמועה מפי אומרה יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו" [וכמבואר ברשימות הצ"צ על הפסוק³].

זאת-אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שיחות, שזה אמנם מאוד טוב ויפה ("פיין און גוט"), אלא תובעים ממך ש"יהא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", "ראה אנכי נותן לפניכם היום": תצייר לעצמך בכח הראי' שלך איך שנשיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב ("הער זיך איין"), "אנכי נותן לפניכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

ב. הרי נמצאים פה כאלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – הרי ישנם תמונות מדוייקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים ממנו יותר – שיהי' באופן ד"ראה": תצייר לעצמך ותראה "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", ושולח אותך לשליחות זו! וזה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

וישנה לכך עצה פשוטה – שיראה "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו". ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: שהרי יש לו כח הציור, וא"כ ביכלתו לנצל כדי לצייר את הציור של נשיא דורנו במקום לצייר לעצמו דברים של מה-בכך!

ג. ולכאורה יכול היהודי לשאול:

הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שבכדי לראות ("ראה") זקוקים לאור, ובאם יש חושך אי אפשר לראות.

והיות שנמצאים בגלות, במצב ש"אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה"⁴, ובפרט בחושך כפול ומכופל זה דגלות, שמדמים אותו [בכמה מקומות] לחושך הלילה – טוען הוא – כיצד תובעים ממנו שיהי' "ראה" כש"החושך יכסה ארץ"⁵; הוא רוצה אמנם לראות – אבל העולם לא מאפשר לו?!

אומרים לו, שהמציאות אינה כזו; וזאת למדים מיום הרביעי (למעשה בראשית):

ביום הרביעי נתלו המאורות, "שני המאורות הגדולים"⁶, אשר תפקידם הוא "להאיר על

(1) שבת פ"א ה"ב. שקלים ספ"ב. קידושין פ"א ה"ז.

(2) לט, ז.

(3) ישעי' ס, ב.

(4) תהלים עד, ט.

(5) ישעי' ס, ב.

(6) בראשית א, טז.

(3) יהל אור – ע' קמח ואליך.

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקויים היעדר "הקיצו ורוננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

הארץ⁷ כמ"ש בתורה, ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא"⁸ – מכך זה נשתלשל במציאות העולם בפועל, "ויהי כן"⁹, שביום הרביעי נתלו המאורות "ברקיע השמים"⁷ בכדי שיהי' "להאיר על הארץ"⁹, "את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה"⁶, כלומר, שהן ביום והן בלילה ישנו מאור ברקיע שמאיר על הארץ.

במילא מובן, שאפילו כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות (שנמשל ללילה), ישנו הכח ל"ראה", כיון שגם אז ישנו ברקיע ה"מאור" שמאיר על הארץ.

ובפרט כפי שהי' קודם מיעוט הירח (ביום הרביעי, שמצד זה זקוקים ל"והביאו עלי כפרה") – שאז גם הלבנה (לממשלת הלילה) היתה המאור הגדול ("שני המאורות הגדולים"); אבל גם לאחר המיעוט, היא עדיין "מאור הקטן" שתפקידה הוא "להאיר על הארץ", ובמילא זה נותן את האפשרות ל"ראה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(9) בראשית שם, טו.

(7) שם, טו. יז.

(8) זח"א קלד סע"א. ח"ב קסא ריש ע"ב.

ל"משכיל" לא מסתדר' לומר משיח נאו"...

א. רואים בפשטות את החילוק בין חכם גדול ("משכיל") לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאו" זה לא מתיישב אצלו – מאחר שלמד באריכות הביאור אשר משיח הוא בחי' היחידה¹, והוא יגלה את בחי' היחידה בכאו"א ובכל העולם כולו. והרי המשכיל למד איך שגילוי בחי' היחידה הוא דבר נעלה ביותר:

הוא יודע שחמשה שמות נקראו לנשמה: נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה². ויודע שב"מענה לשון" מובא (מהזהר³) ש"נפשא דלהון קדישא" ו"רוחא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש קדשים"; נוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדרגות האלו: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", "זכה בר נש בההוא רוחא מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה דכליל כולא דאיקרי נשמה". זאת-אומרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. ומזה מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלו.

ובפרט כאשר מדייק בלשון הזהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלשון הוא "מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי'

(1) רמ"ז לח"ג רס. ב. אוה"ת נצבים ע' ארעו. סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תרנ"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. בתחלתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ.

(2) ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לז. וראה ע"ח שמ"ב ח"ג ע, ב.

כתר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' היחידה!

וכל זאת למד המשכיל והתייגע בזה, וכמבואר בארוכה בקונטרס העבודה⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדרגות הללו שבנשמה, איך דגא אחת עולה לדרגא שלמעלה ממנה וכו'.

ב. ואם-כן, לאחר שיודעים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שכן מהדרגות שלמטה הימנה בנשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שפתאום בא משיח – "משיח נאו" – בעולם שבו נמצאים עכשיו, ומגלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו?!

כלומר, לא רק שמשיח בעצמו הוא בחי' היחידה, אלא הוא מגלה בחי' זו בכל העולם – הרי זה היפך השכל!

ולכן, לא מסתדר לו ("ס'לייגט זיך ניט") לומר משיח "נאו"...

הנה עתה הוא ישן בהתועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח – שלום עליכם!...

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח – ואיך אפשר לומר "משיח נאו"?

כאשר הוא מתעורר משנתו (בהתועדות) ושומע שמדברים על משיח, מנענע בראשו – הן הן ("באמקעט ער צו מיטן קאפ – יע יע")... אבל לקלוט זאת ("פאטופען") – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

ג. משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפארו דא פלאחו"⁵ – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")! – שמשח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאו"! כבר מספיקה הגלות, "דאלאי גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאילו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים ותבארו ביאורים – לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל ח"ו שזה יעכב את ביאת משיח! – הוא רוצה את משיח "נאו"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתוועד? תתוועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו – זה לא מפריע לו, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאו" למטה מעשרה טפחים!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

(4) ע' 4 ואילך.

(5) = הגרזן על העץ. ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש ע' 69. סה"ש הש"ת ע' 105. ועוד.